

LBRIS

We know
books

EUGENIA CRAINIC

RĂNĂSITE
DIN
BEZNA IUBIRII

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2024

Descrierea CIP poate fi consultată pe site-ul
Bibliotecii Naționale a României.

© Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate.
Această carte nu poate fi reprodușă parțial sau total,
prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice alt mijloc,
fără permisiunea în scris a Editurii pentru Artă și Literatură.

Copyright © Eugenia Crainic, 2024
Toate drepturile rezervate

Editor: Violeta Borzea
Corector: Gabriela Teodorescu
Copertă: Elena Drăgulelei-Dumitru

ISBN 978-630-6635-20-7

3 august

*S*ângele invadea milimetric capacul valizei, ca o molimă devastatoare. Scăpat de sub control, penetra țesătura verde, desenând o hartă neagră, diformă, la care tânăra se zgâia cu mintea răvășită, frângându-și mâinile. „Să-l ia dracu' de țigan împutit! Asta-mi mai lipsea! Unde naiba să-l arunc, să scap.... Să scap odată!“

*S*leită de puteri, fata încercă să mute bagajul sinistru la umbră, să-l apere de violența soarelui de început de august. Se opinti însă în zadar, minute bune, fără să mute cadavrul deloc. Țiganul fusese de plumb. Chiar dacă în valiză îi încăpuseră doar mâinile, capul și piciorul drept, tot era imposibil de urnit.

*S*e împlineau trei zile de când îl târa după ea prin parcurile Timișoarei. Fără țintă, fără rațiune. Nu mâncase nimic. Băuse doar câteva picături de apă, de la o cișmea care abia curgea. Transpirase abundant, iar puterile o părăsiseră. Deznădăjduită, se prăbuși pe banca scorojită din apropiere, privind insistent harta pocită desenată de sânge în țesătura geamantanului, care se lățea vizibil. În curând avea s-o îmbibe cu totul.

Lacrimile îi secaseră. Cu mișcări moi, sfârșite, își dezlipi de trup tricoul jilav, slinos, încercând, ca în pragul înecului, să-și recapete suflul normal. Gâfâitul înfundat, greoi, îi cuprinse coșul pieptului ca o boală. Îi apăsa inima cu putere și trimitea spre exterior suspine îndurerate, egale, anormale. Un nod inexplicabil îi stătea în gât, blocându-i cuvintele. De altfel, n-ar fi avut ce să spună. Nici cui să spună vreo vorbă. Fugea. Fugea de toată lumea. Doar fugea. Îi treceau prin cap frânturi de imagini, culori – predomina roșul –, apoi își aminti un vis din copilărie în care se făcea că era în picaj, simțind hăul cum o înghite. Își privi mâinile, mici și delicate, păreau dintr-un film de animație, mai apoi văzu disecție, bisturie, saci negri de gunoi, bucăți dezmembrate de trup, lumini orbitoare, sânge și... nimic.

Se prăvăli între bancă și valiza cotropită de sânge, din spre care un vânticel venit de nicăieri o învălui într-o duhoare imundă. De undeva, din depărtare, un difuzor răgușit anunța înfundat: „Vârful de temperatură la Timișoara. Patruzeci de grade la umbră...”

Nimeni nu știa cum îl cheamă în acte. Își spunea Domnul Teo, iar restul lumii îl striga la fel. Studentii îl considerau un soi de apendice al Căminului Doi de la Medicină, imposibil de extirpat. Când le era lumea mai dragă, din spatele lor răsărea, ca de nicăieri, Domnul Teo. Parcă avea un al șaselea simț, special format pentru detectarea comploturilor. Nimic nu mișca în Căminul Doi fără știrea lui, iar dacă cineva s-ar fi încumetat să-i ignore puterile nelimitate de paznic al intrării în imobil, se alegea cu zeci de piedici, mici și săcăitoare. De la obligarea „vinovatului” să semneze în caietul de la poartă ori de câte ori intra sau ieșea din clădire, fără excepție, și până la convocarea acestuia la Decanat. Iar la Decanat, se știe, chefurile, întrunirile de orice fel – mai ales cu studenți de la alte facultăți – sau muzica revărsată din boxe la ore mici erau aspru pedepsite.

În august însă era liniște. Complexul Studentesc era aproape pustiu, iar în Căminul Doi își închiriaseră câteva camere, peste vară, doar o mână de studenți nevoiți să-și

dea niște restanțe. La Medicină, restanțele nu erau bine văzute. Cine avea mai multe nu trăia pentru profesie.

După o lună iulie de concediu, Domnul Teo reveni în cabina de pază în 3 august. Miercuri seara. „Mai bine într-o miercuri – 3, decât într-o vineri – 13“, s-a jucat de-a superstițiosul. Fiind vacanță, era liber peste zi, intrând de serviciu doar în ture de noapte, „pentru ca nu cumva să se întâmple ceva“, cum îi plăcea să-și accentueze importanța în fața oricui era dispus să-l asculte. Așa că intra seara, la 6 fix, și ieșea dimineața, la aceeași oră.

În ziua aceea era mai cald ca oricând. La subrațul costumului ponosit pe care-l purta, fie iarnă, fie vară, răsăriseră niște pete umede, dizgrațioase. Fără costum însă, Domnului Teo nu i s-ar mai fi părut că e destul de domn, astfel că haina, cămașa și o cravată decolorată, care cândva fusese maro-închis, erau piese nelipsite din recuzita sa de serviciu. De altfel, un alt costum ar fi fost și greu de obținut. Acesta avea un crac al pantalonului mai scurt, pentru a se potrivi pe piciorul bolnav al bărbatului. Fusese împușcat la Revoluție, în urmă cu douăzeci și șase de ani, în Piața Operei, iar după șase operații și zeci de internări în spitale, Domnului Teo i se scurtase stângul cu vreo cinci centimetri, supliniți de un pantof special, cu o talpă ceva mai înaltă. Printre studenți circula și istorioara ciudată, niciodată verificată, conform căreia părul cărunt al Domnului Teo, la cei șaiszeci și doi de ani ai lui, era veșnic tuns la fel și fixat în aceeași poziție – lins peste creștetul capului – fiindcă ar fi

fost, de fapt, o meșă, al cărei rol era acela de a acoperi o placă metalică dobândită de revoluționar după ce s-a izbit, doborât de glonț, de treptele Catedralei Mitropolitane.

Șontâc-șontâc, Domnul Teo hotărî, pe la vreo 8:15, să iasă din încăperea mică și sufocantă, cu vedere la intrarea în cămin, în care-și făcea veacul în calitate de „șambelan“. Trebuia oricum să-și facă rondul, mai ales că, înainte de a ajunge el la slujbă, un ignorant își parcuse pe aleea de lângă cămin Mercedesul negru, ultimul tip, fără să-i pese că obtura accesul spre intrarea în clădire. „Noroc că nu-i sezon...“, își șopti Domnul Teo în barbă, dând un ocol mașinii de lux și uitându-se cu atenție în interior. „Ce haimanale norocoase, își spuse paznicul cu obidă, să apuce la asemenea mașini la vârsta lor... Habar n-au ce-i munca. Știu doar să deschidă gura și să ceară. Iar dobitocii de părinți le îndeplinesc pe loc dorințele. Fără nicio condiție. La naiba cu ei! Pe vremea mea...“

Ca mai întotdeauna, Domnul Teo era convins că mașina scumpă este a vreunui student de bani gata, care ignoră totul și pe toți, parcând unde-l tăia capul, fără grija unor consecințe. Dar nu avu timp să-și verse veninul prea mult, că observă, sub portbagajul bolidului, o baltă de lichid ruginiu, în care încă mai picura ceva, la răstimpuri egale. „Ce dracu?...“

Domnul Teo se apropie cu prudență de lichidul revărsat pe asfaltul fierț al aleii, căutând cu ochi ageri sursa picăturilor insistente. Avu nevoie de o singură secundă să-și dea seama că izvorul substanței arămii-negricioase era

portbagajul mașinii, unde „s-o fi spart vreo sticlă, ceva, mai mult ca sigur, că doar motorul e în față, iar zaibărul ăsta numai a ulei de mașină nu aduce...”

Fără să-i pese că dacă atingea Mercedesul s-ar fi putut declanșa alarma, Domnul Teo împinse instantaneu butonul de deschidere a portbagajului. „Măcar, dacă pornește alarma, vine și boul care și-a parcat mașina aici, să și-o mute, naibii, că nemernicii ăștia nu mai au nicio fărâmbă de respect...” Ca la un semn, capacul portbagajului culisă în sus, iar Domnul Teo încremeni cu mâinile împreunate și adunate la gură. În interior, dintr-o învâlmășeală de saci negri din plastic se ițea un picior gros, bărbătesc, din cale-afară de păros și năclăit pe alocuri cu sânge brun, închegat. Mut de spaimă, Domnul Teo își adună ultimele puteri, trânti cu groază capacul portbagajului și parcurse, cu pașii cei mai largi pe care-i putea face, cei 20 de metri dintre mașină și cabina portarului. „Să sun la 112! Să sun la 112! Să sun la...”

Comisarul Mircea Dobra se bucură să afle că are un caz ciudat. „În sfârșit!”, își spuse, aproape mulțumit. Judiciarul timișorean lucra, de câteva luni bune, doar dosare vechi, de care se cam săturase toată lumea. Nu intrase nimic nou sau, cel puțin, nimic interesant. Cazurile de rutină erau plictisitoare, iar visul unui judiciarist de carieră fusese mereu rezolvarea acelei crime perfecte pe care avea s-o „vadă” limpede doar el și nimeni altul, grație pregătirii de specialitate și inspirației de moment. Iar lui Dobra nu i se prea arătaseră cazuri ca-n filme. De aceea, când sună

telefonul și află că în portbagajul unui Mercedes din Complexul Studentesc fusese găsit un cadavru, Dobra sări de pe scaun ca propulsat de un arc, vărsându-și pe cămașa albastră ultima gură de cafea care-i mai rămăsese în cană. „Pfff...”, exclamă înciudat, o să mă împăieze nevastă-mea!“ Se repezi apoi în curtea Inspectoratului de Poliție, de unde-l luă cu sine și pe subcomisarul Eugen Pop. Deveniseră parteneri încă din ziua în care fusese transferat la Judiciar, iar ulterior, prieteni de nedespărțit. Fuseseră cândva colegi de Academie și ajunseseră, mai târziu, și colegi de serviciu. Își știau toate hachițele, soțiile și copiii amândurora formau o mare familie, iar dacă pe Mircea Dobra îl măcina faptul că la patruzeci și șase de ani nu prinsese nicio funcție de conducere, pe Eugen Pop, care sărise inclusiv peste o avansare la un moment dat, chestiunea îl lăsa rece. Nu era ambițios și nici nu se lăsa copleșit de frustrări. Cu toate astea, dacă aveai nevoie de un ins organizat, capabil să fugă în stânga și-n dreapta pentru a descoperi o adresă, o ascunzătoare, un cuib de interlopi, orice, Eugen Pop era soluția.

Cei doi săriră în Dacia Logan pe care subcomisarul Pop tocmai o alimentase. Să nu cumva să fie luați prin surprindere, în cazul vreunei urgențe. Iar urgența, după un lung șir de săptămâni și luni în care se încăpățănase să nu apară, de data asta le pică din cer...

— Unde mergem, a intrat ceva? vru să știe subcomisarul.

— Da, ceva baban. Șeful Inspectoratului e pe fir cu Dispeceratul, să afle despre ce-i vorba. Avem un cadavru în

Complexul Studențesc, în portbagajul unui Mercedes. Toată lumea e pe drum. Criminaliștii au plecat de cinci minute, Morga, toată avangarda.

— Ce știm până acum?

— Mai nimic. E proaspătă treaba. Telefonul a venit de la paznicul unui cămin. Vedem noi acolo.

Dobra conducea cu viteză, într-o Timișoară aproape pustie, copleșită de căldură. Vară, vreme de concedii. Deși era seară, nu se răcorise deloc. Asfaltul se simțea sub roți ca o leșie lipicioasă, de care cauciucul trebuia parcă să se desprindă anevoie, după fiecare atingere.

În fața Căminului Doi era forfotă. Agenții izolaseră zona, ca de nicăieri apăruseră și vreo douăzeci de gură-cască, vreo câțiva ziarști se căzneau să afle cine-i victima, cine-i ucigașul, timp în care criminaliștii scosese cadavrul din portbagaj și își făceau treaba cu repeziciune.

Dobra se apropie de sacii negri de gunoi, din care criminaliștii desfășuraseră torsul colosal al unui bărbat gol-puşcă și un picior stâng umflat, dezagreabil. Capul, mâinile și piciorul drept lipseau cu desăvârșire. Piciorul stâng, și el decupat de tors, rămăsese agățat într-o pieleță neagră-albăstruie – aducând cu o cârpă năclăită – de locul din care fusese disecat; poziția sinistră a celor două părți omenești stârnea oroare și dezgust, mai ales că torsul închis la culoare era împuns, probabil cu vreun cuțit, aproape peste tot. Dinspre pungile negre de plastic, în care colcăia un sânge brun-negricios, se răspândeau miasme

greu de suportat, căldura de afară făcând ca trupul să fie intrat bine în putrefacție; procesul începând, probabil, la distanță de doar câteva ore de la macabra hăcuire.

— În pungile de lângă portbagaj ce-ați găsit? îl întrebă Dobra pe criminalistul de serviciu – un băiat de nici treizeci de ani, cu care nu-și amintea să mai fi lucrat înainte –, arătând cu degetul spre un maldăr de nailonuri mototolite.

— Hainele victimei, răspunse aproape neinteligibil tânărul, fiind împiedicat de masca de protecție legată strâns la gură. Nu erau în același sac cu victima. Puteți să vă uitați la ele, noi le-am cercetat; dar cu băgare de seamă, că trebuie să le luăm la laborator fix în starea asta. Am găsit într-un buzunar un telefon mobil și-un portofel cu acte. Vi le dau când terminăm. Vă spun doar că au aparținut unui oarecare Ilarie Covaci, de șaiszeci și doi de ani. Talonul mașinii era pe același nume. În portofel mai era și un carnet de partid. Bărbatul era vicepreședintele Partidei Romilor pe oraș. Dacă aș avea capul victimei, v-aș putea spune clar dacă fotografiile din documente corespund cu persoana decedată... Dar așa...

— Aveți idee când a avut loc crima?

— Greu de spus. La prima vedere și ținând cont și de căldura extremă, presupun că victima zace în portbagaj de vreo două zile. Suntem în 3 august, așa că e foarte posibil să fi fost ciopârțită în seara de 1 august sau chiar cândva în dimineața de 2 august. La 40 de grade, câte sunt afară...

În spatele lui Dobra își făcu apariția subcomisarul Pop, în jurul căruia gravita Domnul Teo, mai transpirat ca

niciodată. Ardea să le povestească polițiștilor cum se petrecuseră lucrurile. Între timp, criminaliștii adunară totul, lăsând doar Mercedesul în locul unde fusese parcat inițial. Îi scosese de la bun început numerele de înmatriculare și sunaseră Rutiera, să trimită un trailer.

— Domnul Teo este cel care a descoperit cadavrul în Merțan, îi explică Eugen Pop partenerului său. Din păcate, nu are nicio informație care să ne ajute. Nu a văzut nimic deosebit de când a intrat în serviciu; este paznicul Căminului Doi, de la Medicină, și nu are idee a cui ar putea fi mașina.

— N-am văzut-o niciodată pe-aici, izbucni Domnul Teo. Știți, eu am făcut Revoluția, am fost rănit, eu simt lucrurile astea... Aici s-au petrecut treburi necurate. O să fiu pe fază și vă spun tot ce aflu. Am ochiul format. Aflu și vă spun...

Cei doi judiciariști nu păreau că-l iau în seamă. Comisarul Dobra îi ceru paznicului să le arate exact de unde a plecat când a hotărât să-și facă rondul, ce a observat, cum a procedat, tot ce-și amintea. Ascultându-i povestea, care nu făcea lumină în caz mai deloc, Dobra hotărî că a sosit momentul să părăsească Complexul Studentesc, dar nu înainte de a se asigura că trailerul sosit între timp ridică în siguranță Mercedesul negru în care fusese găsită oroarea.

— E 12 noaptea, Eugene, i se adresă colegului său. Cred că mergem acasă și-o luăm mâine-dimineață de unde-am lăsat-o. În momentul ăsta, oricum, mi-e capul plin... Unde naiba să fie restul cadavrului? Până nu-l găsim, nici nu putem anunța familia. Pentru că nici nu știm sigur cine e. Ce situație de rahat...

— Hai, nu te mai plânge. Crimă cu schepsis ai vrut, crimă cu schepsis ai. Nu uita că și-așa te plângeai că în ziua de azi mai auzi de câte-o crimă bună doar prin cărți. Poftim, ai o crimă bună!

— Nu fi prost! i-o tăie Dobra scurt. Mă refeream la crime de-alea premeditate, gândite, greu de descifrat, cu care ne umpleau capul la Academie. Știi și tu și știu și eu că în teren n-ai parte de așa ceva. În România își dau în cap mai mult din gelozie. Pleacă unul la căpșuni în Spania, vine inopinat, își prinde nevasta cu unul în pat, îi dă ăștuia în creștet cu un topor și se predă. Nimic de elucidat... Bine, se mai omoară și la beție, după câte-o hartă politică la birtul din colț. Ce să spun, ce crime răsunătoare...

— Păi, uite, asta e răsunătoare. Ai ocazia să te desfășori. Și poate prinzi și-o funcție, dacă execuți lucrarea ca la carte.

— Măi, parcă n-ai ști că-s interese politice la mijloc. Parcă văd că inspectorul-șef, ca să dea bine în propoziție, în loc să aibă încredere că suntem capabili să elucidăm misterul, sună la București, să se gudure pe la Inspectoratul General să trimită ăia specialiști, chipurile, „să ne ajute“. De parcă noi am fi cretini! Nu așa face de fiecare dată?

— Ai devenit paranoic. Ai răbdare până mâine măcar! Săpăm și după restul cadavrului și facem lumină în bezna asta de caz cât ai zice pește.

— Facem pe naiba. Mor de draci că s-a făcut miezul nopții și tot ce-am aflat e doar că un revoluționar bătrân și ratat, parcă și puțin nebun, a descoperit o jumătate de om

într-un portbagaj, într-un complex aproape pustiu, la 40 de grade Celsius. Cine naiba să-l fi ciopârțit pe ăla așa?

În mașină se lăsă o tăcere mormântală. Pe străzi, pentru că dogoarea de peste zi se mai domolise, lumea circula furibund, căutând răcoare, curenți de aer, fântâni arteziene, orice. Undeva, printre ei, căuta să se răcorească și un criminal odios, pe care Dobra avea ambiția să-l lege în cel mai scurt timp. Fără niciun ajutor de la București.

Comisarul-șef de poliție Leon Damian și comisarul de poliție Sofia Roth aflaseră că trebuie să zboare la Timișoara pe nepusă masă. La prânz fuseseră sunați fiecare în parte și li se ordonaseră scurt că la ora 16:00 se vor întâlni la Aeroportul Băneasa, de unde vor călători, preț de aproape o oră, până în inima Banatului. Detaliile urmau să le afle în avion, unde vor putea studia cele câteva rapoarte preliminare întocmite de polițiștii timișoreni și trimise la Inspectoratul General prin grija inspectorului-șef al Poliției Timiș. Așa cum prevăzuse comisarul Dobra, ca să facă sluj la picioarele puternicilor de la București, asigurându-și astfel continuitatea pe post, comandantul le ceru imediat bucureștenilor ajutorul în privința crimei din complex. Desigur, măgulindu-i nespun, dar călcând cu bocancii, ca întotdeauna, peste capetele propriilor specialiști. Drept rezultat, atât comisarul Dobra, cât și subcomisarul Pop urmau să devină, în maximum două ceasuri, doar niște marionete obediente, mânuite cu sfori invizibile de specialiștii din Capitală. În fața acestora, autoritatea lor era zero,